

GÖRAN GENNVI

Text: Daniel Mendoza Foto: Maria Macri, Privata

Föreställ dig att du är osynlig och för en dag får följa med in i en mans liv. Du ser honom gå, iklädd kostym och med en portfölj i sin hand. Du följer honom i in styrelserummet för ett börsnoterat bolag. På kvällen är du med när han kommer till sitt hem. Det första du ser honom göra är att öppna ett fönster och släppa ut en fluga. En stund senare ser du honom ge sig ut i naturen, ensam. Möt Göran Gennvi, rådgivaren som grundat Naturakademin Learning Lab och som ser naturen som sitt andliga rum.

– Det händer att jag ibland vill lägga mig i mossan och försvinna. Inte för att jag vill släppa livet, utan för att jag känner mig mycket mer hemma i naturen än bland människor, säger Göran.

Varje dag sker det. Beslut tas som påverkar oss människor i det lilla, ibland i det stora. Som individer och som kollektiv. Många gånger påverkar besluten inte bara oss här och nu, utan även kommande generationer av alla arter. Att ta beslut i en hektisk miljö, där tid och utrymme för eftertanke saknas, kan innebära att konsekvensen gör mer skada än nytta. Inte bara i den närmaste kretsen utan även i omvärlden.

Så tänk om man kunde finna ett inre rum, en plats, som ger bättre förutsättningar för ett genomtänkt beslut. Där beslutsfattaren känner ro, harmoni och framför allt, befrielse från negativ stress. Allt sedan Göran Gennvi grundade Naturakademin Learning Lab år 1990 har han

och hans organisation guidat tusentals människor till att möta sig själva. I ett rum utan väggar eller fönster. I naturen.

För Göran handlar Naturakademin i mångt och mycket om att beröra hjärtan. Men hur lyckas man med det? Hur lyckas man till exempel beröra hjärtat i en ledare som ansvarar för tiotusentals anställda och som är i en sits att behöva ta ett beslut som kommer att påverka en stor del av dem, deras familjer och kanske även deras stad? Frågor som Göran kanske har svar på. Men för att förstå hans svar behöver vi bättre lära känna mannen bakom dem.

En lycklig barndom

När Göran berättar om sin barndom är den full av ljusa minnen. Han föddes i Jönköping 1957. Föräldrarna flyttade, mestadels på grund av pappan, runt mycket.

Pappan var en fritänkande samhällsentreprenör. På 50-talet började turistnäringen att utvecklas i Sverige, och pappan som såg stor potential i naturen som rekreation och tillväxtskapare, engagerade sig därför tidigt i landsbygden och dess möjligheter. Han såg att turistnäringen skapade sysselsättning och bidrog till en positiv anda.

– Min pappa var en förebild på många sätt. Han var omtyckt. Och kunde få saker att ske. Han var diplomatisk och kunde ena människor kring en vision. Han var också kärleksfull. Jag har ett otroligt fint minne av honom när jag en gång gått långt över gränserna men han visade bara kärlek. Han visade att han hörde mig. Det fanns respekt. Jag kände att han ville säga: 'Jag förstår

”**Det som hela tiden var mitt livs måste, var att vara ute i naturen.**”

hur du känner. Jag håller inte med, men jag förstår”, berättar Göran.

Mamman hade varit egen företagare och drivit upp en större frisörsalong i Borlänge. På 50-talet var det dock vanligt att kvinnan gav upp en karriär för att mannen skulle lyckas med sin. Så gjorde även Görans mamma. Han minns sin mamma, pappans ständiga bollplank, som en mycket klok och smart kvinna men som från tid till annan var understimulerad.

Genom kontakter fick mamman i tidiga år bland annat arbeta åt en amiral. Ett arbete som innebar planering av sociala tillställningar där vett och etikett var viktigt, något som också präglade Görans uppväxt och som senare har varit till nytta då han själv rör sig i vitt skilda kretsar. I hans nätverk finns allt från kungligheter och VD:ar för börsnoterade företag till framstående forskare från olika delar av världen.

– Min mamma hade mycket humor, var principfast, extremt temperamentsfull men enkel och naturlig. Temperamentet har jag tyvärr arvt. Hon var en vacker människa och hade ett fantastiskt, smittande skratt. Men hon var alltid på mig om att sitta rak i ryggen, säger Göran.

Kärlek till naturen

Föräldrarna delade en stark kärlek till naturen. Men kanske var det pappan och hans förhållningsätt till allt levande som influerade Göran mest.

– Jag är uppvuxen med att vi riskerade livet när till exempel ett svalbo trillat ner. Då skulle man ta upp det och pappa stod på högsta steget för att rädda en liten fågelunge. Samma vad gäller insekter. Omtanken för allt levande fanns verkligen i familjen. Och så hade jag turen att växa upp med farbror Sven och tant Rut som hade en gård men inga egna barn. Där upplevde jag mycket glädje och lärde mig massor. Sven ville även lära mig att

jaga. Första gången vi hade drev så kom det en hare. Jag stod där ... men nej, jag kunde inte skjuta. Sven kom förbi och frågade: 'Hörru du, var haren förbi?' 'Nää, jag har inte sett nån,' svarade jag snabbt. Samma sak under rävjakten. Sven slängde till slut in handduken och sa till mig: 'Hörru Göran, det blir nog ingen jägare av dig', säger Göran och skrattar gott.

Nej, det blev ingen jägare av Göran. Under tonåren bodde han i Härnösand. Där fanns allt en tonårspojke behövde: konst, musik, friluftsliv, tjejer och fina kompisar. Banden till vännerna var starka och Göran minns att när han under de senare tonåren flyttade till Österrike för att bli skidlärare fortsatte vännerna gå in och fika hos hans föräldrar.

– Vi var ett fantastisk kompisgäng som lärde känna varandras demoner och längtan. Vi var som krockkuddar för varandra när det brakade eller kraschade på vägen in i vuxenlivet. Och alla ville vi nog nå in till det som var orört av människan. Vi byggde egna världar och drömde oss bort. Vi fantiserade om att flytta ut i vildmarken och bygga allt från grunden. Vi kokade te på ljung och trodde vi skulle bli höga. Att hitta vår egen Pocahontas var en dröm som var väldigt levande för oss, säger Göran leende.

Även om barndomen i stort var lycklig med mycket kärlek, omtanke och respekt fanns det också svårigheter. Och i de stunderna sökte Göran sig till det som var hans andra hem.

– Naturen var den tröstande kudden när det var slitningar mellan föräldrarna. Eller när jag tyckte att det var jobbigt att komma till nya platser där jag inte hade några vänner. Naturen var min bästa vän då, förklarar han.

Har det alltid varit så?

– Genomgående har naturen och naturupplevelser alltid varit bra. Och mest betydelsefullt har varit att jag har tillbringat långa stunder ensam i naturen. Timmar, till och med dagar. Som 12-åring hade jag en romantisk dröm om att leva i naturen, på naturens villkor och vara ett med den. Så en dag gav jag mig iväg för att testa en vecka. Efter tredje dagen fick jag äntligen upp

några fiskar. Jag var så hungrig att jag åt sushi för första gången då! berättar Göran och ger ifrån sig ett högt skratt.

När Göran var 17 år dog hans far av en hjärtinfarkt. Det var Görans första stora förlust i livet. Han minns att han var uppe i fjällen när han fick en känsla av att något hade hänt. Väl tillbaka på hotellet där han bodde fick han det dystra beskedet. Kanske är det på grund av alla fina minnen och kärleken han fått som Göran berättar om faderns bortgång utan sorg i ögonen.

Palme och Stenmark

Det är 1970-tal och Göran, som i allt han tar sig an, går ”all in”. Han är inne i skidsvängen där han bland annat tävlar mot självaste Ingemar Stenmark. Han studerar. Får stipendium. Och innan han går ut skolan blir han anställd av en skidagentur och flyttar till Stockholm. Göran är 26 år när han får ett samtal från Härjedalsfjäll som erbjuder honom en tjänst som VD. Göran känner sig inte mogen för sådant ansvar. Så han föreslår istället att han blir tillförordnad VD. Efter tre månader väljs han till ordinarie VD. Det är nu Göran börjar ”springa”. Ekorrhjulet gör stor entré. Men det är också nu fröet till vad som ska komma att bli Naturakademins börjar gro.

– Jag hade tusen idéer och planerade dem. Det var då jag lärde mig att det går att få människor att enas kring och jobba för gemensamma visioner.

Och att dialog är en förutsättning för att lyckas med det.

Han är 29 år och turistbranschen är i en enda röra. Under en av Görans presentationer om regionen är självaste statsministern, Olof Palme, där.

– En man som man kan ha synpunkter om. Jag tyckte innan att han var arrogant. Att han trodde sig ha alla svaren. Det var min bild. Men när jag stod framför honom så ställde han bra frågor och var insatt. Han var verkligen genuint intresserad och visade där ett fantastiskt ledarskap som följt mig, berättar Göran.

Så blir det 80-tal och Göran får i uppdrag att utveckla Gävles attraktivitet som arbets-, bostads- och besöksort. Han lär sig massor men det blir också plågsamt. Han utgör ett hot för många som har positionerat sig i frågor som Göran visste att de genom dialog kunde enas kring. Han ”springer” fortare.

Ett steg närmare början

Det är slutet av 1980-talet och Göran arbetar som managementkonsult i Stockholm. Han är mitt uppe i karriären. Han lär sig mer om organisationer och ledarskap, och han får stor nytta av sin förmåga att få alla att enas kring en vision. Projekten avlöser varandra. Han är framgångsrik men något saknas.

– Jag påverkades av samhällets förväntningar, av min mammas förväntningar, av outtalade

förväntningar från vänner och bekanta och så vidare. Att jag skulle ta vara på möjligheterna i karriärstegen. Men så fanns tanken: 'Du lurar dig själv!' Det som hela tiden var mitt livs måste, var att vara ute i naturen, säger han.

Kunde du, trots att du var mitt uppe i karriären, ändå njuta av naturen?

– Ja, tillsammans med min dåvarande flickvän var jag ute varje helg och surfade eller cyklade mountainbike. Jag minns det som att vi levde i "fukt" eftersom vi tältade och surfade jämt. Och så arbetade vi jämt. Det var också då jag började få ångest över mitt jobb. För strategierna vi hjälpte kunderna med implementerades inte. Inte i den utsträckning som beställaren förväntade sig.

blev det resultat som kunderna betalade för. Så jag bestämde mig för att hoppa av strategibolaget jag var delägare i och dra igång en egen verksamhet, säger Göran.

Naturakademien föds

Året är 1992 och Göran arrenderar tillsammans med flickvännen en ö, Idöborg, ute i Stockholms skärgård. Deras idé är att anordna kurser och konferenser ute i naturen. Han får med sig några större kunder från sin tidigare arbetsgivare. Konceptet blir snabbt mycket framgångsrikt, men inte utan slit. Som egna företagare gör de allt själva, inklusive att bära matvaror och skura toaletter. Relationen dem emellan blir allt mer ansträngd av att de arbetar mestadelen av tiden. Under samma period växer Görans intresse för människans djupare behov och drivkrafter.

– Jag började redan innan Idöborg att fundera över vad det är som gör människor så rädda för förändring. De köpte våra tjänster för att vi skulle hjälpa dem med förändring. Men när de sedan fick alla verktyg såg vi att det uppstod världens motstånd. Så jag började fundera på vad det var som skapade motståndet? Vilka var drivkrafterna bakom? Och jag började också fundera på om det fanns kulturer där man byggt in förändring som en tillgång, som något positivt.

Det är hos de nordamerikanska indianerna Göran hittar det. Ute i skärgården har han med sig en mängd linjära modeller från näringslivet, från ledarskaps- och organisationsutveckling. Men när han studerar de nordamerikanska indianernas sätt att förhålla sig till förändring, lär han sig att deras syn på ledarskap bygger på en cirkulär modell där alla individer har samma värde. Så han börjar experimentera.

Vad fick du för reaktioner? Var det många som ansåg det vara "hokus pokus"?

– Ja, absolut. De tyckte att det var väldigt flummigt. Men samtidigt är det så självklart när man tittar på det. Det finns en längtan hos många människor att se sig själv och vad som driver oss med andra perspektiv om hur livet fungerar. Det blev uppenbart att cirkeln och medicinhjulet var något att jobba vidare med. Man kan väl säga att jag fick blodad tand.

Boken *Den femte disciplinen* gavs ut 1990. Den handlar om företag som system, som lärande organisationer. Göran läste den och säger sig "ha sett ljuset".

– Boken handlar om människors motivation och allt kring lärande. Efter att ha läst boken började jag tveka på mitt jobb. Jag kände att jag ville tjäna pengar, men att det var än viktigare att det

Göran gör Idöborg till ett "learning lab" och prövar olika idéer. I sina kurser utgår bland annat från medicinjhulet, som kort sammanfattat är en symbol som visar det cykliska från födelse till död och att allt levande är besläktat. Göran håller allt oftare kurser utomhus. Han märker att man på individuell nivå så väl som på gruppnivå får större effekt av att vara i naturen när man pratar om svåra saker.

Och han ser hur det underlättar för deltagarna att hitta varandra bortom titlar och prestige. Det blir lättare för dem att inleda samtal och att hitta rätt fokus för det som de är där för att göra.

– I naturen kommer vi snabbt i kontakt med varandra på ett djupare plan, för naturen skapar på något sätt en trygghet att våga, berättar Göran.

Så från 80-talet och karriär till något som kunde betraktas som flummigt.

Var det en svår omställning?

– Nej, inte alls. För precis då, i mitten av 90-talet hade redan HR-avdelningar uppmärksammat hövding Oren Lyons och det vi höll på med tillsammans. Vi syntes mycket i media och fick ett positivt mottagande. Allt det gjorde att jag än mer vågade köra min linje. Ledningar i storföretag hade sett vad jag kunde inom management och eftersom den tilliten fanns var det lätt att få dem att lyssna på mig.

Görans två olika stigar, karriären och kärleken till naturen, börjar gå ihop till en. Den han kallar för Naturakademin. Efterfrågan på hans verksamhet ökar, fler och fler vill delta i kurserna.

Kände du någonsin några tvivel?

– Ja, det gjorde jag. Jag insåg att jag bröt ny mark. Och jag började lämna vissa inkomstströmmar som jag jobbat upp och som var enkla. Många ville att jag skulle göra det jag alltid gjort. Men jag tackade nej, och det skapade ett gap. Så det fanns en period då det ekonomiska ställde till det något. Anläggningen tog också mycket tid och resurser i anspråk. Men annars kände jag absolut att jag var på rätt spår och snarare ville jag fördjupa mig. Så jag tog ett nytt steg.

Göran går utbildningar för att förstå sig själv bättre och för att utvecklas i sin yrkesroll. Det är också

vid denna tid som samarbetet med Oren Lyons inleds. Bitarna faller på plats. Görans andliga resa börjar på allvar. Än en gång är det "all-in".

– Jag drog iväg för långt. Jag kom till en punkt då jag inte längre ville ligga på mossan, jag ville vara mossan. Och jag följde mer än någonsin tidigare min känsla av att naturen är min kyrka. Jag fick så oerhört starka upplevelser. Nästan att betrakta som andliga. Jag kände ett slags kommunikation med livet och var beredd att släppa taget totalt. Kanske började tonårens kokande av ljung för att bli hög till slut påverka mig, säger Göran och vi brister ut i skratt.

En resa till Peru skulle komma att förändra mycket för honom. Väl hemma igen och med nya intryck har Göran och hans partner släppt Idöborg. Göran börjar arbeta mer med miljöfrågor åt bland annat börsnoterade bolag.

Han anser att det behövs större ödmjukhet och respekt för naturen inom näringslivet och i samhället överlag. Än en gång är han före sin tid vilket ger stor uppmärksamhet i media. Tillsammans med exempelvis IFL vid Handelshögskolan i Stockholm får han möjlighet att experimentera lite till. Och 1999 inleder Göran ett samarbete med Peter Sege vid MIT, Boston och Otto Shar-

mer. Återigen går Göran "all-in". Ingenting får lämnas åt slumpen och de inleder samarbeten med erfarna och kunniga personer inom olika discipliner och från olika delar av världen. Fokus är lärande, som bygger på dialog och hållbarhet.

– Det väsentligaste för att skapa hållbarhet är tillit. Tillit saknas ofta och försvårar därför samarbeten mellan enheter inom organisationer, mellan stat, region och näringsliv och människor i samhället. Grunden för att bygga tillit är verklig dialog. Något som kanske kan låta enkelt att åstadkomma, men barriärerna är många. Dialog är inte alltid lätt om man inte samtidigt har ro i sinnet och utrymme för att få tycka, känna och framför allt, lyssna. Hållbarhet kan bara åstadkommas i samarbete, säger Göran.

Oren Lyons och indiankultur

I samtalen med Göran har jag kommit att förstå att Oren Lyons är en mycket betydelsefull person i Görans liv. Nyfiken vill jag veta mer om varför och vad de delar och inte delar.

Vilken tycker du är den största skillnaden mellan er?

– Det som har varit, och i viss mån är, en sida hos mig är att jag många gånger tog för stor plats. Jag ville så mycket, vilket vänner ibland påtalade för mig. Nu har jag lärt mig att backa. Jag vill fortfarande köra "all-in" men det är viktigt att det är "alla-all-in". Oren är en mycket mer autentisk sändare av det budskap jag vill nå ut med, säger Göran.

Varför tror du det?

– Jag frågade honom en gång: 'Oren, kan du beskriva en expert?' och han svarade 'En expert är någon från en annan stad'. Han menade att två personer kan säga samma sak men så fort en av dem kommer från ett annat håll så lyssnar folk mer intresserat. Då är budskapet mer spännande. Särskilt om det kommer från en respekterad indianhövding från USA, förklarar Göran.

Finns det en svaghet i det?

– Ja, det är klart. Det är tokigt att vi i samhället inte kan vara autentiska som vi är, från person till person. Och det finns en risk att budskapet går förlorat när mottagaren återvänder måndag mor-

I naturen kommer vi snabbt i kontakt med varandra på ett djupare plan.

gon till jobbet. Men det som inte går förlorat är att man fått en beröring. Personen ser på frågor på ett nytt sätt, man inser att det finns andra perspektiv på samhället, på ledarskap och så vidare, än de som råder i exempelvis företaget. Men cynismen kommer alltid in i form av "det där är en annan kultur. Vi lever i den hårda världen." Och då blir den nyvunna insikten jobbig. Det blir bökigt och besvärligt. För vad ska kollegorna säga om man börja driva en fråga som kanske inte stämmer helt överens med gruppens värderingar. Så man skjuter det ifrån sig.

När du tidigare nämnde de nordamerikanska indianerna så lät det som att det finns ett gemensamt förhållningssätt för dem alla. Finns det?

– Egentligen är det en gemensam förståelse för ekosystemet. Att det är ständig återfödelse. Allt dör. Blir mylla. Och ur den växer något nytt. Hela kretsloppstänkandet och beroendet av naturen. Men sen finns det olika varianter. Det har länge funnits en romantisk bild av nordamerikanska indianer som den ultimata ekologiska människan som lever i symbios med naturen. Den bilden är delvis korrekt. Men det är som Oren Lyons säger: 'Vi har gjort en massa misstag, men också lärt oss av dem.' Människan, rent generellt, är det ingen skillnad på. Den insikten om att förändring är något bra och allt hör ihop, behöver vi ta till oss, anser Göran.

Tällberg Forum

År 2006 firar Tällberg Forum 25-årsjubileum, Tällberg Foundation är en internationell stiftelse som grundades 1981 av Bo Ekman och vars syfte är att vara en plattform för erfarenhetsutbyte och det fria samtalet. Bo Ekman bjuder in att Göran ska delta. Göran är först skeptiskt då han varit på alldeles för många möten där alla spelar roller med prat som inte leder till något. Men han tackar

ja och har inte ångrat det beslutet. På plats anser Göran att Tällberg Forum lyckats skapa ett mötesrum där tillit och kreativitet byggs.

På hösten några månader senare, på en kursgård utanför Stockholm, tar Göran och Oren Lyons ut svängarna rejält. Bo Ekman får tillsammans med ett antal inflytelserika personer en djup upplevelse ute i naturen. Göran blir ombedd att erbjuda naturpromenader, med besökarna och göra något liknande för alla deltagare. Göran ska organisera och utbilda vägvisare för att inleda processen som start på forumet. Till sin hjälp har han inga mindre än Oren Lyons och John P. Milton. Tällberg Forum, och naturprogrammen i en ny skepnad, föds.

– Vad jag gjorde var att koka ner essensen, tolv gemensamma principer som behövs för att hitta kärnan av det John P. Milton under 40 års tid destillerat fram ur olika trosriktningar, det vi alla strävar efter; lycka och välmående. Ur dessa plockade vi ut det som handlar om nuet och närvaro genom perception. Allt detta blev starten för Tällberg Forum år 2007. Och det blev en fantastisk succé som blev omtalad världen över, berättar Göran med viss stolthet i blicken.

Vad ledde det till?

– Det gav en insikt att acceptera det egna behovet av att nå en djup själslig kontakt med naturen. Det var första gången som ett stort internationellt möte började med att man var ute i naturen, att möta den yttre men också inre naturen hos sig själv. Responsen och uppskattningen vi fick var enorm. Många sade att det var första gången de verkligen haft kontakt med naturen på det viset.

En katalysator

Att pröva olika idéer har alltid varit viktigt för Göran. Genom årtionden har han varit delaktig i olika spännande projekt. Somliga har han själv skapat och andra har han blivit inbjuden till. Energin verkar vara oändlig och så även engagemanget och viljan att förändra och förbättra vår värld.

Var kommer din drivkraft ifrån?

– Från en inre bild av en önskvärd framtid. En förändring till en värld där vi har respekt för livet, för allt som vi delar planeten med. Ett tag trodde jag att politiken skulle kunna göra det som behöv-

des. Men det har uppenbarligen inte gått och därför har jag sökt mig andra vägar.

Kan du livnära dig på din vision?

– Jag har inte maximerat intäkterna utan försökt att få det att om möjligt gå ihop. Intäkterna har primärt kommit från traditionell konsultverksamhet som jag investerat i tid på det jag inte kunnat tjäna pengar på. Min kunskap och eventuella talang inom management consulting har varit en bra fot att stå på. Det andra är sådant som marknaden inte varit redo att betala för. Så nej, själva avkastningen har inte varit målet, berättar Göran.

Vad betyder pengar för dig?

– Pengar är ett medel för att kunna göra det som måste göras. För att expandera den bärande idéen. Får jag en vinst i företaget kan exempelvis jag och Oren Lyons träffa ledningsgrupper för att dela med oss av vår kunskap och sprida vårt budskap.

Naturakademins roll är och har varit att fungera som katalysator, som mötesplats och inspiratör. Naturakademien är enligt Göran snarast en samhälls-entreprenör.

IFL vid Handelshögskolan, indiankulturen, Peter Senge, ledarskap, hållbarhet, ledningsgrupper, VD:ar, Tällberg Forum, John P. Milton, Oren Lyons, framstående forskare. Listan blir lång över samarbeten, ämnen och duktiga, framstående personer som hittills varit en del av Görans liv.

Skulle Naturakademien kunna rikta sig till barn?

– Absolut! I mitten av 90-talet anordnade vi miljö-kollon för unga uppe i fjällvärlden, och hade barngrupper ute på Idöborg. Problemet blev att det tog mycket tid och resurser i anspråk. Och förutom att vi fick stöd från ABBA-Frida under några år hittade vi ingen finansiell form för att hantera det. Men barn har hela tiden varit en huvudmålgrupp. Vi har nyligen startat ett samarbete med bland annat Ekskäret kring unga ledare, barn som kommer från olika områden i landet. Vi försöker hitta de så kallade ”informella ledarna”. De som är gängledare, men positiva sådana. För vi tror att de behöver stimuleras och vi behöver hålla deras låga tänd.

Vad är det för skillnader i att arbeta med barn jämfört med vuxna?

– Barnen och ungdomarna vi möter är mer nyfikna, har öppnare sinnen. Vi märker att det är så att vi medelålders sitter fast i våra beteenden, värderingar och strukturer. Så att ändra oss är verkligen att lära gamla hundar sitta. Det är inte omöjligt men kräver mycket.

Och hur går ni då till väga?

– Vi försöker nå människors hjärtan. Vi tror att om vi faktiskt berör på djupet så kommer VD:n minnas det lilla barnet inom sig. Vad barnet längtade efter. Kärlek, en kram, ömhet och så vidare. Djup tillfredsställelse å ena sidan, å andra sidan kan det också vara föräldern vi berör. Då når vi till den kraft människan har som föds ur ren överlevnadsinstinkt vad gäller att exempelvis försörja eller skapa förutsättningar för sina barn och kommande generationer. Och där möjligtvis kan man få någonting gjort.

Betraktas ni fortfarande som ”flummiga”?

– Inte som när vi började. Men visst, tyvärr finns den biten kvar och tvivel. Och så finns det starka polariteter. Med det menar jag att det finns de som nästan blir för andliga å ena sidan och å andra sidan de som enbart vill se vetenskapliga modeller för att tro på något. Vad vi gör är att finnas någonstans mittemellan. Vi försöker få individen att känna och uppleva världen. Vi använder den senaste och mest framstående forskningen samtidigt som vi också använder oss av beprövade uråldriga traditioner. Vi använder till exempel spårning som både metod och metafor för att öva sig att ”se”, träna närvaro, fokusering, perception och att röra sig i naturen. Och när vi lyckas märker vi hur individen fångar något. Något som

berör, som gör att personen blir än mer närvarande och effektiv även i sin vardag.

Naturakademins mål är att människor stannar upp för att se och njuta av det vackra. Att de öppnar sina sinnen och fortsätter hålla dem öppna. Då kommer också insikterna. Man andas bättre. Man blir lugnare och får större förståelse för både sig själv och andra. Effekter som leder till att personen också blir mer öppen för en djup och utforskande dialog. Och därmed blir en tillgång i organisationen, förklarar Göran och fortsätter:

– Vad vi försöker göra, apropå detta med ”touching hearts” är att få människor att hedra livet genom att leva det medvetet och fullt ut. Att använda sina känslosensorer, att lära sig att njuta av livet och ta vara på det som är här och nu. Jag tänker så här; om vi kan återupptäcka paradiset, att det är här på jorden och ingen annanstans, det är människorna vi har omkring oss, det är fåglarna, det är växterna, det är allt det vackra. Om vi kan återupptäcka det så tror jag att vi kommer bli mera rädda om det och få en bättre värld. För vi är alla en del av allt. Vi är ”inter-connectade”. Vad vi andas ut är vad en annan livsform använder för att växa. Vi är ständigt uppkopplade till varandra genom livets processer vare sig vi vill det eller inte. Vi är i ständig relation och kommunikation med allt runtomkring

oss. Om vi förstår det, om vi kommer till den insikten så värnar vi livet på ett annat sätt. Och det är för mig "The Art of Life".

Vad är det största problemet med att vi inte alltid lyckas?

– Att vi är mentalt dopade och förblindade. Något jag anser att exempelvis Good News Magazine bidrar till att bryta igenom. Men det som händer är att när människor får mötas och prata om angelägna frågor, och det skapas ett "mötesrum" för det samtalet, där människor tillåts att ha olika perspektiv, då uppstår det någonting. Då uppstår magi. Vår kanske viktigaste och starkaste "produkt", vår Nature Quest, bygger på att låta det inre pladdret tystna för en stund. Så att det "andra" vi behöver höra oss säga till oss själva får en chans att tränga igenom.

Vad är din vision för framtiden?

– Den är att en miljon svenskar inom fyra år ska ha gått från ord till handling i hållbarhetsfrågan och att det spridit sig vidare runt om i världen. Människor vill att deras barn och barnbarn ska få en lika bra eller bättre värld. Ambitionen finns från allt från FN-nivå till köksborden. Men vi behöver frigöra människors handlingsutrymme, att kunna och få göra det som behöver göras. Tid för att frigöra sunt förnuft och att återknyta människan och naturen, den yttre och inre. Däri ligger min passion, mitt kall.

Har tiden blivit den rätta för Naturakademin?

– Absolut! Vi har haft en makalös resa genom alla år. Även om vi ibland sprang långt före alla andra. Vi har lärt känna oerhört duktiga, engagerade och kärleksfulla människor från stora delar av världen. När vi nyligen medverkade i att genomföra Rework The World hade vi över 1 800 deltagare, mestadels

ungdomar, från över 120 länder. Vi inledde hela mötet med att gå ut i naturen och öppna våra sinnen ett par timmar. En fantastisk känsla och bekräftelse på att Naturakademin nu är helt rätt i tiden.

Göran, av ren nyfikenhet, hittade du din Pocahontas?

– Ja! Och hon heter Matilda. En dag, i början av 2000-talet, stod hon där framför mig och jag visste direkt när jag såg henne: 'Hon kommer att bära mitt barn!' Några år senare gifte vi oss och Oren Lyons var vår vigselföräntare. Vi fick ett vackert indianbröllop och vi är lyckliga med ett barn som bär ett indiannamn hon fått av Oren: "Hon som vattnar blommorna". Det var också Orens mammas namn.

Naturen är hans kyrka, kärleken till den är hans drivkraft och att värna allt liv är hans kall. Och om du ser en man ligga i mossan och njuta av stunden kan det mycket väl vara Göran Gennvi.

